

הסימבוליות של כיבוש הדואליות בחייו ובמותו של ישו

הרצאת המדריך מס' 82 | 31 במרץ 1961

שלום רב, חבריי היקרים. אלוהים מברך כל אחד מכם. מבורכת שעה זו. ההרצאה היום היא המשך והרחבה של ההרצאה האחרונה, "קונפליקטים בעולם הדואליות".

היום הזה, באופן הולם, מנציח אירוע חשוב מאוד בהיסטוריה האנושית שלכם, שקשור קשר הדוק לדואליות, הנושא של ההרצאה האחרונה שלי. ביום זה, יום שישי הטוב, ישוע המשיח הביא את חייו לשיאם בסבל הגדול ביותר ובשמחה הגדולה ביותר. הכוונה היא לא רק במובן רוחני מופשט או מרוחק, אלא גם במובן מאוד אנושי וקונקרטי. סבל ושמחה, עונג וכאב הם דואליות שבניתוח הסופי הן רק תת-חלוקות של הדואליות הגדולה: חיים ומוות - לעולם לא: חיים אן מוות.

תורה רוחנית, שלעתיים קרובות מובנת לא נכון, אומרת שעל האדם להתעלות מעל הנאה וכאב. זה כמובן נכון במובן האולטימטיבי. עם זאת, זה לא יכול להתרחש על ידי בריחה מאי הנעימות של הדואליות. במקום זאת, ההתעלות מעל הנאה וכאב מתרחשת רק על ידי קבלה והתמודדות מלאה עם הדואליות: חיים ומוות. אלה שלא מבינים את המשמעות של להתעלות מעל להנאה ולכאב עושים זאת משום שהם רוצים להימנע ולא לעבור את החוויות העמוקות הללו.

עם זאת, רק כאשר אתם מקבלים את המוות במערומיו הבלתי מוסווים, מבלי לברוח ממנו, אתם יכולים באמת לחיות; רק אז תגלו שאין מוות ואין דואליות. אתם תקבלו זאת, לא כאמונה מנחמת שאתם נאחזים בה מתוך חולשה ופחד, אלא כחוויה ממשית. ואתם יכולים לחוות את זה רק בנושאים הגדולים והאולטימטיביים לאין שיעור, כאשר אתם לומדים לחוות את זה קודם כל ב"מיתות הקטנות" היומיומיות שלכם. כאשר הרצון שלכם לא מתמלא ואתם מתכווצים מסבל בצורה שגויה, לא בריאה, אתם מגדילים את הדואליות הטרגית. אתם מתנכרים למוות, ולכן, במובן האולטימטיבי, אתם מתנכרים גם לחיים.

הבריחה מהמוות והסבל גורמת לברוח מהחיים ומהנאה, לרוב מבלי משים. לא משנה כמה אפשר לשאוף להשתתפות משמחת בחיים ובהנאה, כאשר נמנעים במודע או שלא במודע מלהתמודד ולפגוש את המוות והסבל, הבריחה תהיה גם בריחה מהחיים ומהנאה. האמת היא ששתי ההימלטויות האלה תמיד הולכות יד ביד, ולכך יש כמובן השפעה מזיקה מאוד על הנשמה.

לאמירתו של ישוע, "היו אתם כילדים קטנים" יש משמעויות ברמות רבות. האחת היא שילדים חיים וחווים בצורה מאוד חריפה. כל החושים והיכולות שלהם הם חדשים ורעננים, וכל חוויות חיים, בכל רמה של הווייתם, היא הרבה יותר חריפה מההתרשמויות, התגובות והחוויות של המבוגר. זה טוב, כי הנשמה שעוברת את החיים בדחייה של חוויות החיים על כל המשמעויות שלה, ממיתה את יכולותיה לחיות. הרבה יותר טוב עבור ההתפתחות והצמיחה של ישות לעבור דרך גבהים ומעמקים רבים, מאשר לבנות באופן כוזב שלווה שהיא רק לעתים רחוקות הִבְדָּלוֹת אמיתית. ניתוק או הִבְדָּלוֹת מושגים רק לאחר שמקבלים את כל מה שיש לחיים להציע, כולל המוות. יש אנשים המאמינים שהם התרוממו ל(רמה של) קבלה אמיתית, כאשר במציאות הם פשוט דוחים כאב וסבל, ולכן גם הנאה ושמחה. אנשים כאלה יגלו בצומת כלשהי באבולוציה שלהם, בין אם זה בחיים האלה ובין אם מאוחר יותר, שהם צריכים לחזור לנקודה שבה הם ברחו מחוויית הנפש שלהם, כדי שיוכלו ללמוד מהחוויה שהם נמנעו ממנה, על ידי מעבר דרך החוויה, באופן מלא.

רק אלו שעברו דרך החוויה המפחידה, יגיעו לשלווה אמיתית. הנשמה שהשלווה שלה אינה אמיתית, או מעובדת באופן מלאכותי, הרבה פחות מפותחת מאלה שהם אמיצים דיים כדי לא לברוח מניסיון החיים. אבל לעתים קרובות קורה שהראשונים [מי שהשלווה שלהם לא אמיתית] מאמינים שהם מעל האחרונים שהוא או היא מתעבים אותם בגלל העליות והמורדות שלהם. עליות ומורדות אלו אכן מצביעים על כך שאותם אנשים עדיין מעורבים עמוקות באשליה של ניגודים ודואליות; למרות זאת, הם פוגשים את האשליה ומתמודדים איתה, דבר שהוא כן ומייצר צמיחה.

אומץ ויושר הם אולי הנכסים החשובים ביותר בהתפתחותו של האדם. אם תתמודדו עם הסבל שלכם והשמחה שלכם, אתם תגדלו. האדם שמתכווץ מסבל- בהכחשה, לעולם לא מתמודד איתו, ומפחד ממנו באופן לא רציונלי, מעבר למידותיו האמיתיות - הוא בהכרח מפחד באותה מידה מאושר ומהגשמה.

בעבר, הזכרתי מספר פעמים פחד מאושר ומהגשמה. רבים מחבריי מצאו מאז שזה נכון. כאשר האושר רחוק ונראה בלתי ניתן להשגה, אתם יכולים להשתוקק אליו, בביטחה. עם זאת, אם תתבוננו בעצמכם מקרוב, תראו שכאשר אתם מתקרבים אליו, אתם מתכווצים ממנו, בדיוק כפי שאתם מתכווצים מסבל. ומכיוון שסבל וכאב, או המוות והחיים, קשורים והם למעשה אחד ואותו דבר, האושר וההנאה שלכם קשורים גם ליחס שלכם למוות ולסבל. כמו שאתם מקבלים את האחד, כך תקבלו גם את השני. וכאשר אתם מתרוממים וגדלים דרך האחד, כך אתם מתרוממים וגדלים דרך השני.

היחס שלכם לסבל קובע אם הנשמה שלכם מפיקה תועלת במהלך ההתנסות או רק הרבה יותר מאוחר. גם גישה עיוורת ומרדנית כלפי הסבל תועיל בסופו של דבר לנשמה, ועדיפה על בריחה מסבל על ידי שיתוק והקהיית היכולת להרגיש ולחוות. אולם, יחס עיוור ובור כלפי סבל יגרום לכם לסבול יותר ויותר מהנדרש; תהליך הצמיחה יכול להתחיל רק כאשר התודעה שלכם למדה לא להימנע מזה. לעומת זאת, גישה בריאה השומרת על מודעות תשיג צמיחה ושחרור מידי. מה שגרם לכם בעבר לסבול מפסיק להיות מרכיב של כאב, ברגע שאתם מזהים את השיעור שזה יכול ללמד אתכם.

זה לא מרמז בשום פנים ואופן שעליכם לבחור בסבל בכוונה ולדחות את האושר מתוך אמונה כוזבת שהנאה ושמחה מנוגדים לרצון האל. דתות רבות מלמדות טעות זו. הדרך הבריאה לפגוש סבל היא אולי המפתח החשוב ביותר בחיים. אם תפגשו את זה בפתיחות ובלב שלם, מוכנים ללמוד מזה, תוך שמירה על התבונה והיכולות שלכם, ללא פגע - למרות שמבחינה רגשית אתם עלולים להיות שקועים בחושך, במרדנות, בפחדנות וברחמים עצמיים - התוצאה תהיה אושר בה במידה שגדלתם מהסבל שעברתם דרכו. אם הסבל מקהה את הנשמה שלכם, סבל נוסף - אם כי אולי בצורה אחרת - חייב להופיע, עד שלא תאפשרו יותר לנשמה שלכם להפוך לקהה על ידו. אז כל האישיות שלכם תקום לתחייה, על ידי מודעות עצמית מוגברת.

בלבול מסוים מתעמת עם נשמה הרודפת אחר צמיחה בגישה לסבל. אנשים רבים המודעים לעצמם מבינים שהסבל היא יצירה עצמית. ההבנה שלכם של זה, בין אם באופן מעורפל או מלא, גורמת לכם להיות תזזיתיים בכל פעם שסבל מגיע אליכם, ולו משום סיבה אחרת מאשר התסכול שבאי הידיעה מיידית באיזו גישה או פעולה ספציפיים יצרתם אותו. חוסר הידע הזה גורם לכם לפחד שמא יגיע עוד סבל מהסיבה הנסתרת הזו. מכיוון שאתם חסרי סבלנות לגלות, במודע או שלא במודע, אתם מחבלים בכל הניסיונות שלכם להגיע למטרה. מה שנעשה בחוסר סבלנות, חיפזון, תסכול או פחד מאט בהכרח את תהליך הפעילות. אלה שמאמינים שאלוהים גרם לסבל שלהם- הסבל שהם צריכים לקבל מבלי להבין את הסיבה- לרוב מסתדרים טוב

יותר. הם אולי לא יגלו את הסיבות הבסיסיות שהם יצרו בעצמם - וזה חבל כי גם זה צריך להיעשות - אבל הגישה שלהם הרבה יותר רגועה ופתוחה. עם זאת, האמונה שאלוהים גורם סבל מעוצבת על ידי פטלים (אמונה בכוחו של הגורל) עָצַל ומובילה למסקנה הגיונית שאלוהים אכזר וסדיסט.

הדרך הטובה ביותר להתמודד עם סבל המשלבת את הנפש הפעילה של חיפוש אחר סיבות נסתרות פנימיות משלה עם הגישה הרגועה של קבלה לעת עתה של הכאב הלא רצוי, והבנה מלאה של אומללות המיוצרת באופן עצמי, יש ערך טיפולי. גם כאן יש צורך בשילוב נכון של פעילות ופסיביות בריאים, אם נדרשים, בניגוד לתערובת של פעילות ופסיביות מעוותים.

אינכם יכולים לפתור באמת את תעלומת הסבל-לכאורה סבל- בחיים, אם אינכם פותרים את הבעיות של עצמכם הנובעות מגישה לקויה לחיים ולמוות, לעונג ולכאב. איך אתם יכולים לעמוד מול תנאי החיים אלא אם אתם פוגשים את עצמכם- פנים אל פנים- בקונפליקטים, בעמדות ובאמונות הפנימיים ביותר והחבויים שלכם, ותבינו את המשמעות האמיתית של התגובות שלכם. בכל פעם שאתם מוטרדים, גלו מה אתם רוצים, וממה אתם חוששים. לכו מתחת לפני השטח של הסקות והנמקות, מתחת לרצונות ולפחדים שהם אכן במציאות, אך הם סימפטום לדרך המסוימת שלכם לברוח ממוות ומסבל, ולכן מחיים ומאושר.

להתחיל עם התמודדות עם הבעיות הכלליות הגדולות, לעולם לא תביא אתכם לשום מקום. צמיחה אמיתית מתרחשת רק כאשר אתם מתמודדים עם התגובות היומיומיות הבלתי משמעותיות לכאורה שלכם של תשוקה ופחד. רק אז תלמדו את היחס הנכון כלפי חיים ומוות. ראו איך אתם בורחים ממוות בדברים הקטנים ונרתעים מסבל בפרטי החיים הקטנים שיכולים כשלעצמם להיראות חסרי חשיבות. ראשית שאלו את עצמכם לגבי הנושאים הכי יומיומיים/ בנאליים וחסרי חשיבות שגורמים לכם לדיסהרמוניה הקטנה ביותר.

כשאתם ממשיכים בחקרנות העצמית הזו עד כדי השאלה "למה אני רוצה את זה? למה אני מפחד לא לקבל את זה?" אתם תגיעו לאהבה שאתם רוצים ולפחד שלכם לא לקבל אותה. כשאתם בורחים מאהבה, מפחדים שאולי לא תקבלו אותה בכל מקרה או שאולי תאבדו אותה שוב, אתם לכודים בגישה השגויה כלפי מוות, שתוארת בהרצאה האחרונה המתבטאת בחיזור שלכם אחר המוות כי אתם חוששים ממנו. באופן דומה, אתם דוחים אהבה, מפחדים להיפגע, לא לקבל אותה או לאבד אותה שוב. אתם מנסים לשכנע את עצמכם שאתם לא רוצים אהבה. אותו דבר קורה כאשר אתם בפנים מנסים לשכנע את עצמכם שאתם לא רוצים חיים כי אתם יודעים שיום אחד החיים בגוף ייפסקו.

כל הנושאים הקטנים מובילים בסופו של דבר לשאלה של להיות נאהב לעומת לא להיות נאהב, ולכן לחיים מול מוות. כאשר, מהפחד שלכם לא לקבל את מה שאתם באמת רוצים, אתם בוחרים בכוונה במה שאתם לא רוצים, אתם יוצרים מצב לא בריא, מצב מקהה/ ממית בתוך נשמתכם. זה לא בריא כי אתם לא מודים בכנות בפני עצמכם שאתם באמת רוצים אהבה וחיים ושאתם באמת חוששים לא לקבל אהבה וחיים נצחיים. מצב זה אינו בריא כי אתם שוללים מעצמכם את מה שבאמת יכול היה להיות לכם, אם כי זה אולי לא במידה שאתם רוצים. ייתכן שלא תקבלו את סוג האהבה שאתם רוצים: בלעדית, בלתי מוגבלת, מובטחת בוודאות מוחלטת שלעולם לא תאבדו אותה שוב. אבל מכיוון שכל מגבלה של המשאלה שלכם תיצור תסכול בלתי נסבל של האמונה המוגזמת שלכם שאי-הגשמת המשאלה שלכם היא בלתי נסבלת, אתם מאבדים את האהבה שיכולה היתה להיות לכם על ידי דחייתה לחלוטין. אם כך, אתם

מחמירים את זה. באותו אופן, הרצון שלכם לעולם לא למות גורם לכם לדחות את החיים.

ניתן לעקוב אחר כל התגובות והבעיות היומיומיות שלכם לסוגיות הבסיסיות הללו. לכן לסוגיות הבסיסיות הללו תהיה משמעות ויישום אישי עבורכם. זה הצעד החשוב שעליכם לעשות בהתפתחות שלכם.

הכי חשוב מהבחינה הזו היא שלעתים קרובות כל כך אינכם מודעים לכך שמה שאתם מפחדים מהם זה מוות וסבל. דחיית אהבה מסמלת את שניהם. אתם בורחים לא רק ממוות ומסבל, אלא גם מהפחד שלכם משניהם. וזה מה שראשית, אתם צריכים לגלות רק כך תוכלו לאמץ גישה בריאה למוות. כלפי חוץ, אולי אינכם מודעים לפחד הזה, אבל עמוק בפנים הוא עדיין יכול להיות שם, ולו במידה מועטה. פנו בתוכם למקום שבו אתם עדיין מפחדים. תהיו מודעים לזה ואז תוכלו ללמוד למות - וכך לחיות! ככל שאתם מודעים לפחד האמיתי שלכם ממוות בכל צורה שהיא - המוות הפיזי עצמו, או התרחשות שלילית - אתם משחררים את כוח החיים שבכם, אשר יפיח בכם כוח חיים לפגוש את מה שאתם חוששים ממנו.

חייו של ישוע המשיח מסמלים את האמת עתיקת היוםין הזו בצורה נפלאה מאוד. זה היה ידוע לכל החכמים ומחפשי האמת הגדולים בכל הזמנים. זה מיוצג בפילוסופיות, דתות ומיתוסים רבים. באמצעות ישוע המשיח זה היה סימבולי בפועל בחייו ובמותו, שכן ישוע פגש את מותו באותה רוח שציינתי כאן.

רבים מהאמירות וההתבטאויות של ישוע לא תועדו ולא הועברו לדורות הבאים, במיוחד אלה שלא הובנו על ידי אנשים משום שבהבנה המוגבלת של האנושות, נראה היה שהם סותרים את תורתו האחרת. עם זאת, אין זה צירוף מקרים בלבד שהאמירה האחרונה שלו תועדה והועברה לאנושות, למרות שהיא נראתה סותרת באופן מחוספס כל כך את מה שאנשים האמינו בו ורצו לראות בישוע המשיח. מילותיו האחרונות של ישוע על הצלב הביעו את הספק והפחד שלו שהוא ננטש על ידי אלוהים. זה הפתיע אנשים רבים. איך יכלה הרוח הגדולה הזו לפקפק ולפחד? אשליה ואידיאליזציה אנושיים היו מעדיפים שישוע ימות בתפארת של אמונה ללא הספקות והפחדים האנושיים שהביע בשעת שיאו של סבלו. היה חשוב מאוד שהאמירה הזו תועבר לאנושות. מכיוון שלכל פן בחייו ומותו של ישוע יש משמעות סמלית עמוקה לבעיות האישיות של האנושות, אז גם לאמירה זו חייבת להיות משמעות. ניתן להבין זאת במלואה רק אם אתם מבינים את המשמעות של הרצאה זו ושל הקודמת.

בשעה האחרונה שלו, ישוע שכח את כל מה שידע, את כל הגילויים והתובנות שרכש. האם זה לא קרה לכל אחד מכם במידה מסוימת, בשעות של דיכאון וחרדה, שלמרות שהזיכרון האינטלקטואלי שלכם שמר על מה שלמדתם והכרתם, לא פקדְתם ושלטתם בידע הזה? נשמתכם הייתה בלילה אפל של חוסר אמונה וספק. לרמות את עצמכם בנוגע למצב הנפשי הזה, ולא להכיר באיך שהרגשתם באמת, זה לא הפתרון הנכון. להרגיש אשמה וגאווה כשאתם חושבים, "אני לא צריך להרגיש ולחשוב כך" מוביל רק להונאה עצמית שמעכבת את יציאתכם מהחושך.

ישוע הדגים זאת בצורה הברורה ביותר. גם הוא, הגדול מכל הרוחות הנבראות, היה בספק. גם הוא איבד את האמונה לרגע. אבל הוא הודה בכך, ולא הסתיר זאת מעצמו או מאחרים. מה זה אומר? המשמעות היא הפחד החרף והעירום מהלא נודע - המוות - והסבל החרף של כאב פיזי, נפשי ורוחני. ישוע פגש את זה בצורה ישירה, בלי העמדת פנים, בלי הונאה עצמית, בלי להונות את מי שהאמינו בו. הוא היה אמיתי כלפי עצמו ולכן לכל מי שהאמין בו. הוא היה אמיתי אפילו ברגע האחרון שלו. רבים מהמורים הרוחניים או מאנשי סמכות יהססו להודות ברגעים של פחד וספק, ירגישו בושה ופחד להתבזות בפני התלמידים.

הפחד הבסיסי הזה מוצדק לעתים קרובות על ידי "הסברים" מקובלים. המורה עשוי לתרץ את חוסר האמת הזה בגישה הכביכול ראויה לשבח, שאינו רוצה לאכזב או להחליש את התלמידים. אבל למעשה, חוסר האמת הוא שמאכזב אחרים. אמיתות של ישוע לא איכזבה איש, אף על פי שלא הצליחו להבין כיצד ייתכן שהמאסטר חווה ספק בשעת מותו. רובם לא ידעו שבעצם הספק והפחד הזה היו צו מנחה ושיעור חשובים לכולם. אבל למרות שהם לא הבינו במודע, בפנים הם הרגישו מחזקים מתמיד, כי האמת מגיעה ישירות ללב ולנשמה, גם אם לפעמים היא עוקפת את המוח.

כאשר הסברים אינטלקטואליים אינם מסתירים את מה שהלב והנשמה תופסים, והאישיות מאפשרת לאינטואיציה לפעול למרות שיקולים אינטלקטואליים סותרים לכאורה, יש לאדם טוהר ותמימות עמוקים שאין להם שום קשר למילים "תמימות" ו"טוהר" כפי שמשתמשים בהם דתיים קנאים. האדם שיש לו את התמימות והטוהר הזה מאמץ את הגישה הילדית, התמימה, שישוע המליץ עליה.

העצה של ישוע להיות כמו ילדים קטנים משבחת את נכונותם של ילדים לחוות את החיים בצורה אינטנסיבית. לחסידיו של ישוע יש תכונה זו; גם הם חווים באופן מלא. וישוע המשיח עצמו הראה זאת באופן מלא בחייו וגם במותו. הוא עבר דרך הסבל שלו במלוא ההיקף, ללא הגבלה, ללא בושא להודות בספק ובפחד, בכאב ובפגיעות שלו. רק מי שיש להם פתיחות ילדית גדולה זו יכולים לחוות שמחה אמיתית. את זה הוא הוכיח לא רק במהלך חייו, אלא גם על ידי הופעתו מחדש ברוח - אבל מזה, מעט מאוד מתועד.

שוב, כפי שזה מתרחש לעתים קרובות כל כך, גורם זה מובן שלא כהלכה, או אינו מובן במלואו. גם אלה שמבינים שתחיית ישוע והופעתו מצביעים על המשך חיי הרוח, אינם הולכים רחוק מספיק בהבנת התופעה הזו מנקודת מבט ארצית. הם חושבים באופן פשוט, שישוע הראה רק שהחיים ממשיכים, וזה כל מה שיש בזה. תופעה זו לא נועדה להוכיח רק שהחיים ממשיכים ברוח. זה יאמר לכם משהו יותר, כאן ועכשיו, בזמן שאתם עדיין בגלגול הזה. אם ישוע המשיח בשעת הייאוש שלו שכח את מה שידע, זה אפילו יותר וודאי שאנשים אחרים יעשו את אותו הדבר כשהם נתקלים בקשיים. שכנוע אינטלקטואלי יכול להועיל רק במידה מסויימת בזמנים כאלה; ישוע ידע זאת טוב מכולם.

הופעתו המחודשת של ישוע לא הייתה יכולה להיות יותר מתאוריה עבור אלה שלא היו נוכחים, ולמען הדורות הבאים, אם לא הייתה לה משמעות עמוקה יותר. הופעתו המחודשת מציינת בבירור: "אחרי שפגשתי את הניסיון הקשה שלי במלואו, ללא העמדת פנים והונאה עצמית, לאחר שעברתי דרך זה עד הסוף האולטימטיבי, אני חי כעת במובן האמיתי, המלא של המילה. גם אתם יכולים לעשות את זה. אתם לא צריכים לחכות למוות פיזי, כי אתם מתים מיתות רבות בכל יום, בכל ההתנסויות וההתמודדויות הקטנות שלכם. האופן שבו אתם פוגשים את אלה, קובע את החיים הבאים ואת מלאות השמחה שיכולים להיות שלכם. אם תפגשו את ההתנסויות והמאבקים האלה ברוח דומה של אמת, תחוו חיים ושמחה, באותה מידה, בעודכם בגוף". זה המסר, המשמעות האולטימטיבית של הופעתו המחודשת, מלבד כל שאר המשמעויות. הנה הוכחה לסמליות הגדולה ביותר שחיה אי פעם.

החיים עלי אדמות הם סמל למציאות, ולא להיפך. וכך זה גם לגבי חייו ומותו של ישוע. הייתה לזה משמעות הרבה יותר גדולה מאשר שיעור עבור כל אינדבידואל אודות ההיסטוריה של האבולוציה, החיים שאחרי המוות וההבטחה שאחרי המוות. כדי לגלות מה זה באמת אומר, אתם לא צריכים לחכות עד לזמן שבו אתם עוזבים את הגוף הארצי שלכם. יש לכם הזדמנויות יומיומיות. אין זה משנה כלל אם אתם יכולים עכשיו להאמין בחיים שאחרי המוות. כל יום מציע הזדמנות לכל אחד, באם הוא או היא

מאמינים או לא, להפיק את המיטב מהחיים על ידי הבנה מהו ה"מוות" הקטן היומיומי, לפגוש את זה, ובכך, ללמוד להבחין בין מה שהוא בלתי נמנע לבין מה שלא. אם תפגשו את מה שהוא בלתי נמנע - מוות פיזי כמו גם תוצאות של עמדות שגויות בעבר שלכם - ברוח של פסיביות נינוחה, ובו בזמן רוצים לצמוח וללמוד מהניסיון, תזהו היכן ובאיזה אופן אתם בוחרים בקשיים שאינם בלתי נמנעים. שכן ככל שתבחרו יותר באחרון, כך תזמינו ותביאו על עצמיכם קיצוניות שכדאי להימנע מהן.

רק על ידי חיפוש עצמי מאוד אישי אתם יכולים לקבוע איך אתם מגיבים גם למה שהוא בלתי נמנע וגם למה שלא. שאלה זו מציבה בעיה דומה לזו של עצמאות ותלות הדדית. רק ניתוח עצמי אישי יכול לספק את התשובה לכל אדם. אין דרך אחרת, אין כללים כלליים שאפשר לדבוק בהם בנוקשות.

אני מסכם: מאחר שבידוד ובדידות באים מתלות פנימית, בלתי מזוהה, בניגוד לתלות ההדדית הבריאה הנובעת מהסתמכות על העצמי הפנימי, כך גם בשאלה של הבלתי נמנע. על ידי בריחה ממה שהוא בלתי נמנע, אתם מביאים על עצמכם מכשולים שניתן להימנע מהם. אתם כל כך מפחדים מהקושי הבלתי נמנע, שאתם לוקחים על עצמכם עוד קושי. מיצאו את הדפוס הזה ואתם עומדים לגלות שקושי בלתי נמנע נפסק לאחר שהכרתם בו ועברת דרכו.

עכשיו, האם יש שאלות?

שאלה: איך קושי יכול לא להיות קושי? קח עיניי, למשל. אני לא מפחד מהמוות, אלא מהייסורים שבמוות.

תשובה: כל עוד לא עברת דרך זה, זה קושי. לא מצפים ממך לומר לעצמך את ההיפך. אלא להיפך: להכחיש את הפחד שלך זו תהיה צורה אחת של בריחה או שלילת מוות, ולכן, חיים. רק למי שעבר דרך מוות יש את הוודאות שאין מוות. כדי לגלות זאת, עליך לעבור דרך זה. יש לחוות גם את הדרגות הנמוכות יותר של המוות, כמו כל צורות הסבל, כדי לגלות שהן אינן הקיצוניות של המוות או הסבל שחששת מהם. לעתים קרובות הם אינם כואבים או משמידים כלל.

תמצא הרבה מקרים כאלה אם תסתכל אחורה על חיך. כשתסקור חלק מחוויות החיים שלך, תגלה שמה שחששת ממנו, ומה שנראה נורא בצורה לא פרופורציונלית כשעמדת מולו, הפסיק להיות נורא ברגע שעברת את זה. בסופו של דבר, זה לא נגע בך, למעט במובן החיובי, כי החוויה גרמה לך לגדול. זה הוסיף לכל האישיות שלך, לא רק לתהליך החשיבה שלך, אלא גם לחיים הרגשיים שלך. אם אתה מפקפק בכנות בעצמך, במבט לאחור אתה יכול להודות שהחוויה היא כבר לא זוועה. לכן הזוועה הייתה כנראה לא אמיתית, שכן מציאות היא קבועה ובלתי ניתנת לשינוי. רק אשליה מאבדת מעוצמתה ככל שהזמן חולף.

עם זאת, כל עוד אתה חווה משהו שהוא לא מציאותי כמציאות, התרופה היא לא בהוצאת עצמך מזה. לנסות להימנע מהבלתי נמנע הוא חסר תועלת; מה שבאמת עוזר זה להכיר בפחד ובסבל שלך ולהירגע לתוך זה. אינך יכול להימנע מאשליית הסבל בכך שאתה אומר לעצמך שזו אשליה; עבורך, זה אמיתי, ולכן אתה צריך לעבור דרך זה. הישאר מודע לידע האינטלקטואלי שלך כל הזמן, מבלי לכפות אותו על התגובה הרגשית שלך. אפשר לשניהם להתקיים בחופשיות, זה לצד זה, תוך כדי התבוננות במחשבות וברגשות שלך. זה עשוי להקל עליך לעבור דרך הסבל ולחוות אותו באמת. שכן רק כניסה מכל הלב אל חווית החיים, על כל מרכיביה, תעזור לכם להתעלות מעל הדואליות.

שאלה: אמרת שאפשר לאכזב אנשים רק על ידי חוסר אמת, ולא בשום דרך אחרת. אתה יכול להסביר את זה קצת יותר בבקשה?

תשובה: כשאני משתמש במילה אמת, אני לא מתכוון לאמיתות הקטנות שאנשים מרבים להביע בצורה חסרת מחשבה ואכזרית, שאין להן שום קשר לאמת. לפעמים האמת הגדולה אולי לא סותרת את האמת הקטנה בכלל. האמת הקטנה לעומת זאת עשויה בזמנים אחרים להיות מאוד מנוגדת לאמת הגדולה. אין כאן כלל או תקנה שאתה יכול להישען עליו. כמו בכל אמת, כל מקרה עומד בפני עצמו. אפליה ותהליך חשיבה פעיל נחוצים לאורך כל הדרך, כדי להבין מתי אמת קטנה מתכתבת עם האמת הגדולה, או מתי היא לא.

המניעים של האדם מספקים את התשובה האמיתית לשאלה זו. אם אדם כן עם עצמו, הוא יכול לזהות שאמיתות פוגעניות קטנות נובעות מכשל אישי או מחולשה, בין אם מדובר בגאווה, יהירות, רצון עצמי, מרדנות, חוסר ביטחון, תסכול, או כל דבר אחר. גם כשהמניעים הפנימיים האלה מכוסים על ידי סיבות תקפות יותר, זה לא מבטל את קיומו של הזרם הבסיסי, שקובע את התוצאה. אבל כשאתה כן עם עצמך, אתה לא יכול, במובן האולטימטיבי, לאכזב אף אחד אחר. השגת אמתות זו עם העצמי היא, אחרי הכל, המטרה של החיפוש העצמי שלך בנתיב זה.

שאלה: ברצוני לשאול אותך על הדגש שהכנסייה שמה על תחייתו הגופנית של ישוע המשיח. מה התגובה שלך על זה?

תשובה: ישנם שני היבטים מעורבים, על אחד מהם הערתי בעבר. לגבי ההיבט הראשון אני חוזר בקצרה, שמדובר בתפיסה שגויה שנובעת מהפחד המובנה ממוות פיזי. אנשים רוצים להאמין בהמשך החיים הפיזי. לכן, הם צריכים לפרש את הופעתו מחדש של ישוע המשיח כתחייה פיזית.

להיבט השני יש משמעות עמוקה ורחבה הרבה יותר. הוא מכיל את החוכמה והאמת העמוקים ביותר, אבל בצורה סמלית. סמליות זו שהסברתי בהרחבה בהרצאה הקודמת, תחייתו של ישוע המשיח מלמדת באופן סמלי שאם לא תברח מהפחד שלך מהמוות, מהסבל ומהלא נודע אלא תעבור דרך זה, באמת יהיו לך חיים - במובן העמוק ביותר - בזמן שאתה עדיין בגוף. חיים טהורים שלא פגמו בהם, יכולים להתקיים רק אם פוגשים במוות בהוגנות ובכנות. בשימוש במילה "טהור" אני לא מציע את מה שמובן בדרך כלל בטוהר: מצב תפל שדוחה את הגוף. הגוף הוא חלק מהרוח, והרוח חלק מהגוף. שניהם יוצרים שלם אחד. זו הסיבה שישוע המשיח הופיע כגוף אנושי, כדי להראות שאין לדחות או להכחיש את הגוף. אם תקבל את המוות, תקום לתחייה בחיים - בגוף - על ידי כוח החיים הזורם שבאמת יגרום לך לחוות הנאה ושמחה, בכל רמות ההווה שלך, כולל הרמה הפיזית. האם זה ברור?

שאלה: כן, אבל ההצהרה שלך לגבי הטעות בחשיבה זו, תוביל מישהו למסקנה שהחלקים בבשורה המתארים את הגעתם של התלמידים לקבר כסיפור של הבטחה, הם שקריים לחלוטין, ולא תיאור עובדתי.

תשובה: לא, בכלל לא. כאשר ישוע הופיע לפני תלמידיו, לפני יקיריו, התרחשה תופעה שתמיד הייתה ידועה ותמשיך להיות ידועה, אם יתקיימו נסיבות מסוימות. בזמן ובגילך זה נקרא, אני מאמין, התממשות של חומר רוחני. זהו עיבוי של חומר רוחני, כמו כל החיים הפיזיים. אבל העובדה שזה קרה מכילה משמעות פילוסופית ופסיכולוגית עמוקים, שמתעלמים ממנה בדרך כלל. המשמעות היא, כפי שהסברתי, שאם אתה פוגש גם חיים וגם מוות, אינך יכול למות. אז תחיה במובן האמיתי של המילה. לכן, מה שהתלמידים ראו היה אמיתי, אף על פי שרובם לא הבינו את המשמעות והתכלית של האירוע, למרות שישוע ניסה להסביר זאת אז, כפי שעשה לעתים קרובות בעבר. היו כמה שהבינו, אבל לא כולם. אלה שלא, תפסו זאת פשוט כתופעה, שבעצמה לא הייתה ייחודית.

שאלה: כעת, אלו מאיתנו שאינם מאמינים במודע בקיום לאחר המוות, ואינם חושקים הרבה במודע בקיום מעבר למוות, אוהבים ליהנות ולהתענג על החיים הפיזיים הנוכחיים האלה - כלומר הגוף והתענוגות והתחושות של הגוף. ברצוני לשאול שאלה הנוגעת לאדם כזה: בהינתן כישרון ואישיות מסוימת, לרבות הצורך בביצוע סובלימציה, האם הרצון לייצר אמנות, ועל ידי היצירה הזו להפוך לאלמותי, זהה לאמונה בחיים שאחרי המוות? אני לא שואל אם יש חיים אחרי המוות.

תשובה: אני יודע שאתה לא, ואני לא מתכוון לנסות לענות על זה, כי מה שאני או מישהו אחר יגיד לא יעשה שום הבדל. אתה יכול להגיע אליו רק דרך הניסיון שלך. אם אתה כופה אמונה שאינה באמת שלך, זה הרבה יותר לא בריא מאשר להודות בחוסר אמונה. זו רק אחת מהנקודות שהדגשתי בהרצאה האחרונה. כעת אענה על היבטים אחרים של שאלתך.

ראשית, הרשה לי להבהיר היטב כי ידע וניסיון אמיתיים של המשך החיים לאחר המוות הפיזי - אם מגיעים אל זה באמת דרך התפתחות - והגישה הנכונה והבריאה כפי שתוארה בהרצאות אלו, איננה, לא יכולה ולא תקריב את ההנאות הגופניות למען חיים רוחניים שיבואו אחרי הגשמיים. זה ממש להיפך. רק מי שדבק באמונה דתית מתוך פחד וחולשה יגיע למסקנה שהאחד מנוגד לשני. למעשה, אם באמת יבינו את שתי ההרצאות הללו, זה יתברר למדי. מכיוון שכוח החיים המשוחרר חייב לזרום בגוף, זה הופך את האדם כולו למסוגל לספוג יותר ומסוגל להנאה בכל הרמות, כולל הפיזי. עם זאת, ניתן לחוות את התענוג השלם הזה רק אם הנשמה בריאה. נפש לא בריאה אינה מסוגלת לחוות הנאה.

יחד עם זאת, אם אדם מרפא היבטים ועמדות לא בריאים של האישיות, אותו אדם לא רק הופך להיות מסוגל לחוות הנאה גדולה יותר, אלא גם מנהל חיים מלאים יותר. כמעט כתוצר לוואי, יש גם עלייה ביצירתיות. אנשים כאלה מתחילים לחוות את המציאות של החוקים והאמת הרוחניים. זה לא מקרי שאנשים שעוברים אנליזה מוצלחת, מגיעים לרוב להאמין במציאות של חוקים ואמת רוחניים. זה מצביע רק לעתים נדירות על קבלה של זרם דתי, אלא, על הנוכחות של מימוש פרטי משלהם, ניסיון, הוכחה פנימית וידע. כל אלה הם תוצרי לוואי של ריפוי הנשמה מהתפיסות השגויות, העיוותים והסטיות שלה. החוויה האמיתית של הנאה בכל הרמות, ההתפתחות של יכולות יצירתיות, והידע הפנימי של האמת הרוחנית, כולם נובעים מבריאות פנימית.

יחד עם זאת, ככל שנשמה חולה יותר או מעוותת יותר, כך היא מסוגלת פחות להנאה אמיתית, ויכולות היצירה הטבועות בה ישותקו יותר. העובדה שיש אנשים שהם מאוד יצירתיים למרות קונפליקטים פנימיים אדירים אינה סותרת את האמירה הזו. במקרים אלו, הכישרון היצירתי כל כך גדול שהוא בא לידי ביטוי למרות בעיות הנפש, ומראה עד כמה אדם כזה מנותק מהמציאות בכל רבדיו. זה אומר שלא רק שמתעלמים מהחוקים הקוסמיים והאמת הרוחנית, אלא שגם מתעלמים מהמציאות כפי שהיא מתבטאת במישור האדמה הזה.

השאיפה לאלמוות באמצעות אמנות היא רק עוד וריאציה של הכמיהה של הישות האנושית לחיים נצחיים ומאבקה במוות. אדם אחד יהיה קנאי דתי שקיבל אמונה מתוך פחד וחולשה, ולא מתוך ידע פנימי. אחר מאמין שהוא חזק יותר מהראשון כי הוא או היא לא "זקוקים" לאמונה כזו. אבל צורת הביטוי הזו, דרך היצירה המופקת, צצה מאותו שורש: הרצון לאלמוות. אף אחד לא רוצה להרפות; הם רוצים להחזיק בחיים. הם לא יכולים לוותר. ההיאחזות הזו, חוסר היכולת לוותר, בין אם מתבטאת בשאלה הגדולה, ובין אם בסוגיות יומיומיות קטנות, מחזיקה את הנשמה כלואה. היא מונעת צמיחה, מייצרת צורה כלשהי של קיפאון בכל רבדי האישיות. רק החופש הנדיב שנובע מוויתור

על עצמך וכניסה אל הלא נודע, ללא כל ביטחון לשמור על מה שמוקירים, יכול לייצר צמיחה אמיתית.

אם כך המשאלה לאלמוות באמצעות אמנות, או מדע, או כל ביטוי אחר, במהותה, אינה שונה כל כך מדרכו של הדתי שנאחז באמונה מתוך פחד. כפי שהסברתי בהרצאה האחרונה, גם האתאיסט עוזב את הנתיב ופוגש את המוות בצורה לא נכונה, בדיוק כפי שעושה האדם הדתי הלא אמיתי. האחרון אומר: "אני רוצה להאמין כי אני מפחד מהמוות. אני לא רוצה להרפות, לוותר". והאתאיסט אומר "האדם שמאמין הוא פשוט חלש. אני כל כך הרבה יותר חזק שאני לא צריך את כל זה". אבל גם האדם הזה רוצה אלמוות וחושב שזו הפגנת כוח לחפש אלמוות באמצעות הבריאה. זוהי דרך נוספת להיצמד לחיים ולהילחם במוות. סוג זה של אדם כל כך מפחד להפסיק להתקיים שהוא לא יסכן להאמין ואז להתאכזב, אם הדתיים טועים. שני הטיפוסים אינם מסוגלים להודות שהם לא יודעים ושעליהם לקבל את הלא נודע.

עכשיו, ידידי, האנשים הרבים שמודים כלפי חוץ בבורות הזו לא בהכרח מתכוונים לזה, מרגישים אותה וחיים אותה. גם הם עשויים להביא לידי ביטוי את הברחה מהמוות בעמדותיהם הפנימיות ביותר. לא מה שמצהירים וחושבים, זה מה שקובע גישה בריאה; זה רק אינדיקציה. אם כך, עליך להיזהר מהערכה המבוססת על האמונה והגישה המוצהרת של אדם. הרצון למות, למשל, אינו מעיד בהכרח על אמונה אמיתית בחיים שאחרי המוות, או על השלמה עם אי-קיום. זה יכול להיות רק ביטוי של עייפות מהתמודדות עם החיים, שהיא, כמובן, תוצאה של אי הידיעה איך להתמודד עם המוות.

כעת אנו מגיעים לעניין הסובלימציה. סובלימציה יכולה להיות, והיא אכן כך לעתים קרובות מאוד, לא מובנת לחלוטין והיא תופעה מאוד לא בריאה. זה יכול להיות תהליך מעוות ומזיק בתפיסה של הדתי וגם של הפסיכואנליטיקאי. איש הדת מזכך את עצמו כשהוא אומר, "החיים של בשר ודם הם חטא. זה מנוגד לרוח. זה מייצג את השטן ולכן אני חייב לזכך את הדחפים של הבשר שיש לי ולהפוך אותם לרוחניים". זה מוביל להדחקה, וכשאתה רואה את ההדחקה במבט חדש, תראה שזה לא יותר מחוסר יושר, הונאה עצמית, גישה של "יען" וחוסר מודעות עצמית.

מהצד השני, הפסיכולוג טוען כי "המציאות כל כך מדכדכת, כל כך חסרת תקווה, כל כך מיזאשת, ועומדת בסתירה כזו לדחפי ההנאה שלי, שאין לי ברירה מלבד להיות בסובלימציה. אני בוחר בזה מתוך פשרה, כפחות רע. מצד אחד, אצטרך לחיות על פי האינסטינקטים הכי לא מתועלים ופרימיטיביים אם ארצה לממש את דחף ההנאה שלי. אבל, מצד שני, זה יביא אותי לקונפליקט עם הסביבה שלי ולפיכך מלכתחילה איעצר ממימוש ההנאה. אם כך המצב חסר סיכוי."

האינסטינקטים הפרימיטיביים הבלתי מנותבים הללו אינם תורמים יותר לעקרון העונג מאשר הדחייה ה"רוחנית" של ההנאה הגופנית. בנפש בוגרת ובריאה, דחף ההנאה לעולם לא יכול להפריע לסביבה של משהו. זה לא בגלל סובלימציה, היכנעות או הדחקה. זה קורה בגלל שהאינסטינקטים גדלים בתוך שאר האישיות ולכן הופכים, ככל שההתפתחות מתקדמת, להרבה יותר בעלי יכולת לקלוט הנאה בצורה הרבה יותר גבוהה מהאינסטינקטים הפרימיטיביים הבלתי מתועלים. התענוג המוגבר הזה כולל את הרמה הפיזית. הכללה כזו באה, בתורה, מהתמודדות עם מוות וסבל. זה קורה דרך ביטול השלילה ולאט, טיפין טיפין, המסת הדואליות. בכך, המציאות כפי שאתה מכיר אותה עלי אדמות, מתחילה להשתנות, תחילה בעדינות בעולם הפנימי שלך, ולאחר מכן לאט בעולם החיצוני.

זה שגוי לחלוטין לומר שיכולת יצירתית היא תוצר של סובלימציה או, אם לנסח זאת בצורה אחרת, שהיא נובעת מהסטת דחף ההנאה לאזור אחר באישיות. האישיות האנושית הבריאה, כפי שהיא נועדה להיות, עשירה דיה כדי להכיל את שניהם, כמו גם

הרבה אופני ביטוי אחרים בחיים. רק הנשמה המוגבלת והמעוותת צריכה לעשות בחירות כאלה. זה די נכון שאם אתה מדחיק את דחף ההנאה שלך, הוא עדיין חייב להתבטא במקום אחר, ולעתים קרובות עושה זאת בתחום היצירתיות שלך. אבל זה לא אומר שזה לא יכול להתבטא בצורה ברורה ועוצמתית יותר אם האישיות שלך הייתה שלמה ומשולבת, מתפקדת באופן בריא בכל הרמות. זה היה מתבטא בצורה יעילה ומלאה יותר, לא כתחליף, אלא כהשלמה של החיים.

חבריי היקרים, ביום המיוחד הזה ניסיתי להראות לכם כיצד השלב הנוכחי של העבודה שלנו, של ההתפתחות הפנימית שלכם, משתלב עם האירועים הגדולים של ההיסטוריה של האבולוציה, הקוסמית והאנושית. תבורכו, כולכם. קבלו את הכוח, האהבה והברכות שלנו. מי יתן ותקחו את הכוח הזה ותנצלו אותו בצורה הטובה ביותר עבור כל אחד מכם. הֵיוּ בשלווה, הֵיוּ באלוהים!

תרגום: חווה אילון

For information to find and participate in Pathwork activities world wide, please write:

The Pathwork Foundation
PO Box 6010
Charlottesville, VA 22906-6010, USA
Call: 1-800-PATHWORK, or
Visit: www.pathwork.org

The following notices are for your guidance in the use of the Pathwork® name and this lecture material.

Trademark/Service Mark

Pathwork® is a registered service mark owned by The Pathwork Foundation, and may not be used without the express written permission of the Foundation. The Foundation may, in its sole discretion, authorize use of the Pathwork® mark by other organizations or persons, such as affiliate organizations and chapters.

Copyright

The copyright of the Pathwork Guide material is the sole property of The Pathwork Foundation. This lecture may be reproduced, in compliance with the Foundation Trademark, Service Mark and Copyright Policy, but the text may not be altered or abbreviated in any way, nor may the copyright, trademark, service mark, or any other notices be removed. Recipients may be charged the cost of reproduction and distribution only.

Any person or organization using The Pathwork Foundation service mark or copyrighted material is deemed to have agreed to comply with the Foundation Trademark, Service Mark and Copyright Policy. To obtain information or a copy of this policy, please contact the Foundation.